

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi väestökirjalain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan väestökirjalakiin lisättäväksi säännös, jonka mukaan henkilön olisi tehtävä muuttoilmoitus myös silloin, kun hän muuttaa asumaan Pohjoismaiden ulkopuolelle.

Esityksessä ehdotetaan myös, että henkilön oleskellessa toisessa pohjoismaassa oleskelumaan viranomaisen päättäisi siitä, onko hänen katsottava asuvan tässä maassa. Ratkaisu koskisi

samalla henkilön kotipaikkaa Suomessa ja sitoisi Suomen viranomaisia.

Lisäksi väestökirjalakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että väestön keskusrekisteriin voitaisiin merkitä sellaisiakin tietoja, joita ei merkittäisi paikallisiin väestökirjoihin. Näistä tiedoista säädettäisiin asetuksella.

Uudistus on tarkoitettu tulemaan voimaan huhtikuun alusta 1983.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne ja muutoksen syyt

1.1. Maastamuuttoilmoituksen tekeminen ulkomaille muutettaessa

Pysyvästi ulkomaille asuvista Suomen kansalaisista sekä Suomesta muuttaneista ulkomalaisista on tehtävä väestökirjalainsäädännön mukaiset merkinnät väestökirjoihin. Tällaiset henkilöt on poistettava kotipaikkarekisteristä. Suomen kansalaiset on merkittävä väestörekisteriin poissaoleviksi. Tämä tarkoittaa, ettei henkilöillä enää ole kotipaikkaa Suomessa. Lainsäädännössä ei ole kuitenkaan maastamuuttoilmoituksen tekemiseen velvoittavia säännöksiä, jos muutto tapahtuu muuhun maahan kuin Islantiin, Norjaan, Ruotsiin tai Tanskaan.

Koska nykyisin saadaan vain epävirallisia ja puutteellisia tietoja Pohjoismaiden ulkopuolelle muuttaneista, on tästä ollut haittaa niin asianomaisille henkilöille itselleen kuin viranomaisillekin. Kotipaikkarekistereihin sekä niiden perusteella laadittaviin henkilökirjoihin ja äanes-

tysalueiden vaaliluetteloihin on merkitty henkilöt, jotka tosiasiallisesti ovat asettuneet asumaan pysyvästi ulkomaille. Oikeata vaaliipiiriä koskevia ongelmia on esiintynyt erityisesti valtiollisten vaalien yhteydessä.

Väestökirjanpidon luotettavuuden varmistamiseksi on tärkeää, että myös ulkomaille asuvia Suomen kansalaisia koskevat rekisteritiedot ovat mahdollisimman hyvin ajan tasalla. Asialla on merkitystä muillekin viranomaisille, kuten poliisiviranomaisille, kun passeja uusitaan ulkomailta käsin, sekä asevelvollisten valvontaviranomaisille.

Esityksen mukaan henkilön, joka muuttaa asumaan Pohjoismaiden ulkopuolelle pysyvästi tai tilapäisesti, olisi tehtävä maastamuuttoilmoitus. Henkikirjoittaja ratkaisisi henkilön maastamuuttoilmoituksen perusteella samojen säännösten mukaan kuin muutettaessa Suomessa, onko henkilön oleskelu ulkomaille tilapäistä vai onko henkilön katsottava muuttaneen ulkomaille pysyvästi asumaan ja siten menettäneen Suomessa kotipaikkansa. Henkilölle varattaisiin myös oikeus oikaisuvaatimuksen tekemiseen virheellisestä kotipaikkapäätöksestä.

Uudistus koskisi suhteellisen pientä osaa väestöstä. Pohjoismaiden ulkopuolelle muuttaneita arvioidaan vuosina 1975—1979 olleen keskimäärin 1 400 henkilöä vuodessa.

1.2. Kotipaikan määrittämisestä henkilön oleskellessa toisessa pohjoismaassa

Väestökirjalain (141/69) 9 §:n mukaan pääsääntö on, että henkilöllä on kotipaikka siinä kunnassa, jossa hänellä kulloinkin on varsinainen asunto ja kotipaikka. Lain 10 §:ssä on nimenomaisesti säädetty, ettei henkilön kotipaikka muutu sen johdosta, että hän tilapäisesti oleskelee ulkomailla.

Kotipaikkaan Suomessa liittyy useita oikeuksia ja etuuksia. Kun henkilöllä on kunnassa kotipaikka, on hänellä muun muassa oikeus saada kunnan järjestämiä terveys- ja sairaanhoito- sekä sosiaalipalveluita. Samoin kotikunta joutuu kustantamaan hänen koulutusmenojaan.

Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välisen väestörekisteriä koskevan sopimuksen (SopS 46/69), joka on saatettu voimaan asetuksella (660/69), tavoitteena on muodostaa pohjoismaista yhtenäinen rekisteröintialue. Sopimuksen tarkoituksena on, ettei kukaan muuttaessaan toisesta pohjoismaasta toiseen tulisi samanaikaisesti rekisteröidyksi läsnä olevaksi kahden eri maan väestörekisteriin eikä toisaalta jäisi kokonaan pois rekisteristä. Väestökirja-asetuksen 22 §:n 1 momentin (728/74) mukaan henkilö, jonka on yhteispohjoismaisesta muuttokirjasta säädettyssä järjestyksessä todettu asettuneen asumaan toiseen pohjoismaahan, poistetaan kotipaikkarekisteristä Suomessa.

Pohjoismaiden välisissä muutoissa on Suomessa menetelty mainitun väestörekisteriä koskevan sopimuksen ja väestökirja-asetuksen 22 §:n 1 momentin mukaisesti. Yhteispohjoismaisen muuttokirjan nojalla toisen pohjoismaan väestörekisteriin otetulla, väestörekisterissä poissaolevaksi merkityllä ja kotipaikkarekisteristä poistetulla ei siis enää ole ollut Suomessa kotipaikkaa. Muut pohjoismaat ovat myös noudattaneet sopimusta.

Asetuksella voimaan saatetun väestörekisterisopimuksen määräykset rekisteröinnin perusteena olevasta asumisesta ovat eräiltä osin ristiriidassa kotipaikan määrittymistä koskevien väestökirjalain 9 ja 10 §:n säännösten kanssa. Esimerkiksi korkein hallinto-oikeus on katso-

nut sopimuksen määräykset lähinnä vain rekisteröintitoimenpiteitä koskeviksi ohjeiksi, koska sopimuksen tarkoituksen edellyttämää poikkeussäännöstä kotipaikan määrittymisestä ei ole laissa. Jollei ristiriidan poistavaa säännöstä oteta lakiin, sopimus olisi irtisanottava. Väestökirjalain 10 §:ään ehdotetaan mainitusta syystä lisättäväksi uusi 2 momentti, jonka mukaan toisessa pohjoismaassa oleskelevan henkilön kotipaikan määrittämiseen sovelletaan oleskelumaan lakia. Kotipaikkaa koskevan päätöksen tekisi oleskelumaan viranomainen.

Väestökirjalakiin lisättäviksi ehdotetuilla säännöksillä vahvistetaan se käytäntö, ettei henkilö voi saada kotipaikkaan sidoksissa olevia etuuksia yhtä aikaa Suomessa ja jossakin toisessa pohjoismaassa. Jos tulomaassa katsotaan olevan edellytykset henkilön rekisteröinnille, menettää hän Suomessa kotipaikkansa siihen liittyvine etuuksineen ja velvolluuksineen, vaikka hänen väestökirjalain 10 §:n 1 momentin perusteella voitaisiinkin katsoa oleskelevan ulkomailla vain tilapäisesti. Toisaalta kun henkilö rekisteröidään toisessa pohjoismaassa, hän tulee tässä maassa saamaan vastaavasti rekisteröintiin liittyvät edut.

Kun Suomen kansalainen muuttaa tilapäisesti jonnekin muualle kuin pohjoismaihin, säilyttää hän väestökirjalain mukaan edelleenkin Suomessa kotipaikan. Sitä vastoin johonkin pohjoismaahan muuttaessaan hän menettää kotipaikkansa Suomessa, jos asianomaisen pohjoismaan viranomainen katsoo maansa väestökirjalainsäädännön perusteella henkilön asuvan siinä maassa vakinaisesti. Tämä eroavaisuus on perusteltavissa, kun otetaan huomioon, että pohjoismaat muodostavat monissa asioissa hyvin yhtenäisen alueen. Henkilön toisessa pohjoismaassa saamat edut ovat yleensä vastaavat kuin hänen lähtömaassakin saamansa etuudet. Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan kansalaisilla on tietyn edellytyksin myös äänioikeus Suomen kunnallisvaaleissa. Jos pohjoismaat eivät muodostaisi yhtenäistä rekisteröintialuetta, voisi jonkin pohjoismaan kansalaisella siis olla äänioikeus samanaikaisesti kahden pohjoismaan kunnallisvaaleissa, mikä ei ole ollut tarkoitus pohjoismaista kunnallista äänioikeutta toteutettaessa.

Asuinpaikkaa koskevat säännökset eivät ole kaikissa pohjoismaissa samanlaiset. Järjestelmät ovat kuitenkin peruseriaatteiltaan varsin samankaltaiset.

Ruotsissa henkilö rekisteröidään pääsäännön mukaisesti siihen seurakuntaan ja kiinteistöön, jossa hän asuu. Henkilön katsotaan asuvan kiinteistössä, jossa hän säännöllisesti viettää vuorokausileponsa. Laitokseen joutuminen ei muuta kirjoillaolopaikkaa.

Norjan rekisteriviranomaisen väestörekisterilain nojalla antamien ohjeiden mukaan katsotaan henkilön asuvan Norjassa, jos hänen taroituksensa ei ole oleskella siellä ainoastaan tilapäisesti. Vähintään kuuden kuukauden oleskelu katsotaan asumiseksi siinäkin tapauksessa, että oleskelu on tilapäistä. Norjassa tapahtuvissa muutoissa pidetään perussääntönä vuorokausileposääntöä. Laitokseen joutuneen henkilön katsotaan asuvan edelleen siellä, missä hän asui laitokseen ottamisen aikaan.

Tanskassa rekisteriin merkitään kunnassa asuvat henkilöt. Tanskan väestörekisterilaissa tai sen nojalla annetuissa ohjeissa ei ole tarkempia asumiskäsitteen määritelmiä. Muuttoilmoitusvelvollisuudesta on kuitenkin säännöksiä. Ilmoitus on tehtävä viiden päivän kuluessa ja se on tehtävä myös ulkomaille ja ulkomailta muutettaessa. Ulkomailta muutettaessa ei kuitenkaan tarvitse ilmoittaa silloin, kun henkilö oleskelee maassa korkeintaan kolme kuukautta ja hänellä samaan aikaan on kiinteä asuinpaikka ulkomailta, eikä hän ole Tanskassa ansiotyössä.

Islannissa rekisteriin merkintä perustuu asumiseen, mutta joissakin tapauksissa riittää oleskelu. Jokainen, joka oleskelee tai jonka tarkoitus on oleskella Islannissa vähintään kolme kuukautta, on velvollinen ilmoittautumaan rekisteröitäväksi. Henkilö, joka tulee ulkomailta ansiotarkoituksessa, on kuitenkin velvollinen tekemään ilmoituksen heti.

1.3. Väestön keskusrekisteriin merkittävät tiedot

Väestön keskusrekisteriin, joka on koko maalle yhteinen, merkitään paikallisissa väestökirjoissa olevat tiedot. Koska väestön keskusrekisterin ja paikallisten väestökirjojen tulee nykyisen lainsäädännön mukaan sisältää samat tiedot, väestön keskusrekisteriin ei voida merkitä muita tietoja.

Väestökirjaviranomaisten ja valtion keskus hallinnon viranomaisten välisessä tietojenvaihdossa on tavoitteena, että yksinomaan keskus hallinnon viranomaisia varten ylläpidettävät tiedot voitaisiin konekielisesti välittää suoraan

väestön keskusrekisteristä ja merkitäkin vain sinne eikä enää paikallisiin väestökirjoihin. Nykyinen menettely, jossa tällaisten tietojen välittäminen joudutaan hoitamaan manuaalisesti pidettyjen paikallisten väestökirjojen, lähinnä väestörekisterien kautta, aiheuttaa tarpeetonta työtä. Manuaalinen tietojenvälitys on myös hidasta ja lisää virhemahdollisuuksia.

Väestökirjalain muuttaminen siten, että väestön keskusrekisteriin voitaisiin merkitä sellaisiakin tietoja, joita ei merkitä paikallisiin väestökirjoihin, antaisi tilaisuuden arkaluonteisiksi katsottavien tietojen poistamiseen paikallisista väestökirjoista. Viranomaiskäyttöön ylläpidettyjä tietoja ovat tällä hetkellä lähinnä tiedot rikosrekisterinumerosta ja irtolaisrekisterinumerosta, jotka ovat arkaluonteisiksi katsottavia tietoja, sekä tieto valtion maksamasta eläkkeestä. Arkaluonteiset tiedot olisi tietosuojan turvaamiseksi paikallistasolla perusteltua saada poistetuksi paikallisista väestökirjoista. Henkilö itse voisi edelleenkin tarkistaa kaikki hänestä itsestään ja perheenjäsenistään rekisteröidyt tiedot väestön keskusrekisteristä.

Rikosrekisteri- ja irtolaisrekisterimerkinnät tehdään nvkyisten säännösten nojalla paikalliseen väestörekisteriin yhtäältä sen vuoksi, että paikalliset poliisiviranomaiset voivat syyteasioissa tai muissa viranomais-toiminnoissa helpommin tilata tarvittavat rikosrekisteri- tai irtolaisrekisteriotteet, ja toisaalta sen vuoksi, että väestörekisterinpitäjä voisi lähettää tiedon asianomaisen henkilön kuolemasta rikosrekisteri- tai irtolaisrekisteriviranomaiselle. Väestörekisterinpitäjä lähettää tiedon eläkkeensaajan kuolemasta valtiokonttorille. Tämä viranomaisen tietojensaanti olisi hoidettavissa joustavasti väestön keskusrekisterin sekä rikosrekisterin, irtolaisrekisterin ja valtion eläkerikisterin välillä. Tietojenvälitys olisi hoidettavissa pelkän henkilötunnuksenkin avulla.

2. Valmisteluvaiheet ja aineisto

Esityksen pohjana olevasta ehdotuksesta väestökirjalain 7 ja 10 §:n sekä 13 §:n 1 momentin muuttamiseksi on pyydetty lausunto ulkoasiainministeriöltä, oikeusministeriöltä, puolustusministeriöltä, valtiovarainministeriöltä, työvoimaministeriöltä, tilastokeskukselta, Uudenmaan lääninhallitukselta, Suomen Kaupunkiliitolta, Suomen Kunnallisliitolta, Finlands

svenska kommunförbundilta ja kirkkohallitukselta. Lausunnonantajat suhtautuvat yleensä ehdotukseen myönteisesti. Oikeusministeriö pitää aiheellisena ehdotettua uudistusta ilmoitusvelvollisuudesta muutettaessa muualle kuin Pohjoismaihin. Sen sijaan oikeusministeriö ei kannata poikkeuksen säätämistä väestökirjalain 10 §:ään, koska ministeriön mielestä on hyvä säilyttää pykälän mukainen periaate. Oikeusministeriön periaatteellisen käsityksen mukaan tilapäinen ulkomailla oleskelu, edes Pohjoismaissa, ei saisi johtaa kotipaikan menettämiseen Suomessa.

Ehdotetun väestökirjalain 8 §:n 1 momentin muutoksen valmistelussa on otettu huomioon oikeusministeriön rikosrekisteritoimistolta, valtiovarainministeriöltä ja keskusrikospoliisilta saadut kannanotot.

3. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Ilmoitusvelvollisuutta koskevasta uudistuksesta aiheutuisi vähäisiä lomakekustannuksia. Toisaalta uudistuksella voitaisiin välttyä yksittäisissä tapauksissa nykyiseltä, joskus melko runsaaltakin selvittelytyöltä ja sen aiheuttamilta kustannuksilta.

Ehdotetusta väestön keskusrekisterin ja erityisrekisterien tietojenvaihdon uudistamisesta aiheutuisi paikallisille väestörekisterinpitäjille työn vähenemistä, koska sen jälkeen rikosrekisteri-, irtolaisrekisteri- ja valtion eläketietojen käsittely väestörekistereissä voitaisiin lopettaa kokonaan. Kokonaisuudessaan uudistuksesta ei arvioida aiheutuvan lisäkustannuksia.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

7 §. Ehdotuksen mukaan henkilön tulisi tehdä maastamuuttoilmoitus itsestään ja kanssaan muuttavista perheenjäsenistään silloin, kun hän muuttaa maasta tai hän muuttaa asumaan ulkomaille pysyvästi tai tilapäisesti taikka kun hänen oleskelunsa ulkomailla muuttuu pysyväksi. Maastamuuttoilmoitus olisi annettava tai toimitettava kotipaikan henkikirjoittajalle. Pohjoismaihin tapahtuvissa muutoissa sovellettaisiin Pohjoismaiden välisen väestörekisteriä koskevan sopimuksen määräyksiä, joten tieto henkilön oleskelusta kyseisessä maassa saataisiin asianomaisen maan rekisteriviranomaiselta.

Rakennuksen omistajan tai haltijan velvollisuutena olisi toimittaa maastamuuttoilmoitus henkikirjoittajalle. Vastaava velvollisuus rakennuksen omistajalla tai haltijalla on muutoinkin muuttoilmoitusten osalta.

8 §. Väestön keskusrekisterin tietosisältö voisi olla laajempi kuin paikallisten väestökirjojen. Pelkästään väestön keskusrekisteriin merkittäisiin lähinnä sellaiset arkaluonteiset ja muut tiedot, jotka ovat tarpeen vain viranomaisten välisessä tietojen vaihdossa. Väestön keskusrekisteriin merkittävistä tiedoista säädettäisiin asetuksella.

10 §. Ehdotuksen mukaan henkilön kotipaikan määrittämiseen sovellettaisiin hänen oleskelumaansa lakia silloin, kun hän oleskelee toisessa pohjoismaassa. Kotipaikkaa koskevan päätöksen tekisi toisen pohjoismaan paikallinen rekisteriviranomainen ja tämä ratkaisu sitoisi lähtömaan eli Suomen väestökirjaviranomaista. Tämä säännös merkitsisi poikkeusta väestökirjalain nykyiseen 9 ja 10 §:ään.

13 §. Henkilöllä, joka olisi tehnyt maastamuuttoilmoituksen, olisi sama oikeus ja määräaika oikaisuvaatimuksen tekemiseen henkikirjoittajan kotipaikkapäätöksestä kuin hänellä on nyt muuttoilmoituksen johdosta tehdystä kotipaikkapäätöksestä. Henkikirjoittaja lähettäisi tiedon päätöksestään henkilölle hänen ilmoittamaansa osoitteeseen ulkomaille.

2. Tarkemmat säännökset ja määräykset

Väestökirjalain 32 §:n nojalla annettavassa asetuksessa väestökirja-asetuksen muuttamisesta säädettäisiin tarkemmin maastamuuttoilmoituksen sisällöstä, tekemisestä ja henkikirjoittajalle toimittamisesta. Henkilö voisi ilmoittaa myös myöhemmin ulkomailla oleskellessaan asuinpaikkansa muutoksesta ja oleskelunsa pysyvy-

destä tai tilapäisyydestä joko suoraan tai Suomen ulkomailla olevan edustuston välityksellä kotipaikkansa henkikirjoittajalle.

Ehdotettu väestökirjalain 8 §:n 1 momentin muutos tekisi mahdolliseksi lähinnä väestökirja-asetuksen 7 ja 12 §:n, rikosrekisteriasetuksen (740/40) ja irtolaisrekisteriasetuksen (985/45) eräiden säännösten sekä eräiden eläkkeiden myöntämisestä ja maksamisesta annetun asetuksen (415/71) 6 §:n muutokset. Rikosrekisteriasetuksen kokonaistarkistuksen ja irtolaisrekisteriasetuksen muutosten yhteydessä, joiden valmistelu on jo aloitettu, tullaan näiden asetusten säännökset sopeuttamaan väestökirja-asetuksen edellä mainittuihin muutettaviin säännöksiin.

Luonnokset asetukseksi väestökirja-asetuksen muuttamisesta sekä asetukseksi eräiden eläkkeiden myöntämisestä ja maksamisesta annetun asetuksen 6 §:n muuttamisesta toimitetaan

eduskunnalle käytettäväksi esityksen käsittelyn yhteydessä.

4. Voimaantulo

Ennen lain voimaantuloa tulisi voida ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimiin, kuten tarvittavaan tiedottamiseen maastamuuttoilmoitusvelvollisuudesta ja maastamuuttolomakkeiden suunnitteluun, painamiseen ja jakeluun. Lain hyväksymisen ja voimaantulon väliseksi valmisteluajaksi on katsottava riittävän kolme kuukautta. Edellyttäen että eduskunta käsittelee ehdotuksen vielä tämän vuoden aikana, laki voisi tulla voimaan 1 päivänä huhtikuuta 1983.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnalle hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

väestökirjalain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 21 päivänä helmikuuta 1969 annetun väestökirjalain (141/69) 8 §:n 1 momentti ja 13 §:n 1 momentti sekä
lisätään 7 §:ään uusi 4 ja 5 momentti sekä 10 §:ään uusi 2 momentti seuraavasti:

7 §

Maasta muuttavan tai ulkomaille asumaan asettuvan on tehtävä itsestään ja kanssaan muuttavista perheenjäsenistään maastamuuttoilmoitus sille henkikirjoittajalle, jonka virkapiirissä hänellä on kotipaikka. Yhteispohjoismaisesta muuttokirjasta on kuitenkin voimassa, mitä siitä on määrätty Oslolla 5 päivänä joulukuuta 1968 tehdystä Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välisessä väestörekisteriä koskevassa sopimuksessa (SopS 46/69).

Jos 4 momentissa tarkoitettu ilmoitus on jätetty sen rakennuksen omistajalle tai haltijalle taikka näiden edustajalle, josta henkilö muuttaa ulkomaille, on tämä velvollinen huolehtimaan ilmoituksen toimittamisesta henkikirjoittajalle.

8 §

Väestön keskusrekisteriin, joka on koko maalle yhteinen, merkitään paikallisissa väestö-

kirjoissa olevat tiedot. Väestön keskusrekisteriin voidaan merkitä myös muita tietoja sen mukaan kuin asetuksella tarkemmin säädetään.

10 §

Jos henkilö oleskelee toisessa pohjoismaassa, sovelletaan hänen kotipaikkansa määräämiseen kuitenkin oleskelumaan lakia. Kotipaikkaa koskevan päätöksen tekee oleskelumaan paikallinen rekisteriviranomainen.

13 §

Jos henkilö katsoo, että hänet on muutto- tai maastamuuttoilmoituksen johdosta merkitty väärään kotipaikkarekisteriin taikka virheellisesti tai aiheettomasti poistettu kotipaikkarekisteristä, voi henkikirjoittaja ottaa hänen vaati-

muksestaan asian uudelleen käsiteltäväksi ennen muuttoa seuraavan vuoden henkikirjan päättämistä.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 198 .

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan
ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 12 päivänä marraskuuta 1982

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Ministeri *Mikko Jokela*

Laki

väestökirjalain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 21 päivänä helmikuuta 1969 annetun väestökirjalain (141/69) 8 §:n 1 momentti ja 13 §:n 1 momentti sekä
lisätään 7 §:ään uusi 4 ja 5 momentti sekä 10 §:ään uusi 2 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

7 §

Maasta muuttavan tai ulkomaille asumaan asettuvan on tehtävä itsestään ja kanssaan muuttavista perheenjäsenistään maastamuuttoilmoitus sille henkikirjoittajalle, jonka virkapiirissä hänellä on kotipaikka. Yhteispohjoismaisesta muuttokirjasta on kuitenkin voimassa, mitä siitä on määrätty Oslossa 5 päivänä joulukuuta 1968 tehdyssä Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välisessä väestörekisteriä koskevassa sopimuksessa (SopS 46/69).

Jos 4 momentissa tarkoitettu ilmoitus on jätetty sen rakennuksen omistajalle tai haltijalle taikka näiden edustajalle, josta henkilö muuttaa ulkomaille, on tämä velvollinen huolehtimaan ilmoituksen toimittamisesta henkikirjoittajalle.

8 §

Väestön keskusrekisteriin, joka on koko maalle yhteinen, merkitään paikallisissa väestökirjoissa olevat tiedot.

8 §

Väestön keskusrekisteriin, joka on koko maalle yhteinen, merkitään paikallisissa väestökirjoissa olevat tiedot. Väestön keskusrekisteriin voidaan merkitä myös muita tietoja sen mukaan kuin asetuksella tarkemmin säädetään.

10 §

Jos henkilö oleskelee toisessa pohjoismaassa, sovelletaan hänen kotipaikkansa määräämiseen kuitenkin oleskelumaan lakia. Kotipaikkaa koskevan päätöksen tekee oleskelumaan paikallinen rekisteriviranomainen.

13 §

Jos henkilö katsoo, että hänet on muuttoilmoituksen johdosta merkitty väärään koti-

13 §

Jos henkilö katsoo, että hänet on *muutto- tai maastamuuttoilmoituksen* johdosta merkitty

Voimassa oleva laki

paikkarekisteriin, voi henkikirjoittaja ottaa hänen vaatimuksestaan asian uudelleen käsiteltäväksi ennen muuttoa seuraavan vuoden henkikirjan päättämistä.

Ehdotus

väärään kotipaikkarekisteriin *taikka virheellisesti tai aiheettomasti poistettu kotipaikkarekisteristä*, voi henkikirjoittaja ottaa hänen vaatimuksestaan asian uudelleen käsiteltäväksi ennen muuttoa seuraavan vuoden henkikirjan päättämistä.

*Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 198 .*

*Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan
ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.*
